

Sygn. akt I ACa 789/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Wójcik (spr.)

Sędziowie: SSA Małgorzata Bohun

SSA Ewa Głowacka

Protokolant: Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa Prokuratora Prokuratury (...)w K.

przeciwko (...)Sp. z o.o. we W.

o stwierdzenie nieważności uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 29 marca 2017 r. sygn. akt X GC 823/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i II w ten sposób, że stwierdza nieważność następujących uchwał z dnia 5 grudnia 2013 r. Nr (...), Nr (...), Nr (...) Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...) Spółka z o.o. we W. oraz nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 6.000 zł tytułem opłaty od pozwu;

2. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 6.000 zł tytułem opłaty od apelacji.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo Prokuratora (...)w K. przeciwko (...) Park sp. z o.o. we W., którego treścią było żądanie stwierdzenia nieważności uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej: Nr (...) z 5 grudnia 2013 r., Nr (...) z 5 grudnia 2013 r., Nr (...) z 5 grudnia 2013 r.

Podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia.

W dniu 23 sierpnia 2005 r. zawarto umowę spółki (...) sp. z o.o. we W.. Założycielami Spółki byli: Instytut (...) sp. z o.o. we W. oraz Akademia Medyczna we W.. Spółka została wpisana do Rejestru Przedsiębiorców KRS pod numerem: (...). Uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...) sp. z o.o. z dnia 12.12.2012 r. zmieniono nazwę spółki na (...) sp. z o.o. (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., nr KRS: (...), prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. badań naukowych i prac rozwojowych w dziedzinie pozostałych nauk przyrodniczych i technicznych, telekomunikacji przewodowej, działalności związanej z oprogramowaniem.

Wspólnikami spółki są: (...) we W. im. (...), posiadający 18.000 udziałów oraz (...) sp. z o.o. posiadająca 39.508 udziałów.

Uniwersytet (...)im. (...) we W., jest publiczną uczelnią (...), posiadającą osobowość prawną, działającą na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz innych przepisów dotyczących szkół wyższych i uczelni (...) oraz na podstawie statutu.

Dnia 5 grudnia 2013 r. odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...)sp. z o.o. we W..

Na zgromadzeniu podjęto m.in. następujące uchwały:

1. Uchwałę Nr (...), na mocy której Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółka z o.o., na podstawie art. 199 k.s.h. oraz postanowienia art. 5 ust. 9 umowy Spółki postanowiło umorzyć 19.380 udziałów w kapitale zakładowym Spółki o łącznej wartości nominalnej 969.000 zł przysługujących Wspólnikowi – (...) im. (...) we W.. Umorzenie udziałów nastąpiło za zgodą (...), za wynagrodzeniem w wysokości 5.200.000,00 zł, poprzez obniżenie kapitału zakładowego Spółki. Uchwałę podjęto w głosowaniu jawnym, większością głosów ((...) głosy za, 400 głosów przeciw).

2. Uchwałę Nr (...), na mocy której Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółka z o.o., na podstawie art. 263 k.s.h. postanowiło obniżyć kapitał zakładowy Spółki o kwotę 969.000 zł, tj. z kwoty 3.075.400 zł do kwoty 2.106.400,00 zł poprzez umorzenie 19.380 udziałów (...) im. (...) we W. o wartości nominalnej każdego udziału 50 zł. Uchwałę podjęto w głosowaniu jawnym, większością głosów ((...) głosy za, 400 głosów przeciw). Przedstawiciel wspólnika zapewnił, że na podjęcie powyższych uchwał nie jest wymagana zgoda Ministra Skarbu z art. 5a ust. 1 i art. 5b ustawy z 8 sierpnia 1996 r.

o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa
w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy z 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym

3. Uchwałę Nr (...), na mocy której Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółka z o.o. postanowiło, że wynagrodzenie w kwocie 5.200.000,00 zł za umorzone udziały zostanie uiszczone przez Spółkę (...) sp. z o.o. na rzecz (...) im. (...) we W. w następujący sposób:

a. kwota 1.000.000 zł została zapłacona przed dniem odbycia NZW,

b. kwota 1.200.000 zł płatna do 30 czerwca 2014 r.,

c. kwota 750.000 zł płatna do 30 czerwca 2015 r.,

d. kwota 750.000 zł płatna do 30 czerwca 2016 r.,

c. kwota 750.000,00 zł płatna do 30 czerwca 2017 r.,

d. kwota 750.000 zł płatna do 30 czerwca 2018 r.

W celu zabezpieczenia zapłaty powyższych kwot zobowiązano się do ustanowienia zastawu rejestrowego na (...) udziałach przysługujących wspólnikowi (...) sp. z o.o. oraz hipotekę do kwoty 4.200.000 zł na nieruchomości. Uchwałę podjęto w głosowaniu jawnym, większością głosów (172524 głosy za, 400 głosów przeciw).

4. Uchwałę Nr (...), na mocy której podwyższono kapitał zakładowy Spółki o kwotę 969.000 zł, tj. z kwoty 2.106.400 zł do kwoty 3.075.400 zł poprzez utworzenie 19.380 nowych udziałów w kapitale zakładowym Spółki o wartości nominalnej wynoszącej 50 zł każdy. Nowe udziały miały zostać objęte przez dotychczasowego Wspólnika – spółkę (...) sp. z o.o. we W., która miała pokryć je wkładem pieniężnym. Uchwałę podjęto w głosowaniu jawnym, większością głosów ((...) głosy za, 4000 głosów przeciw).

We wrześniu 2016 r. biegły sądowy z zakresu wyceny przedsiębiorstw i nieruchomości M. Z., w sprawie o sygn. akt RP II Ds.3.2016, na zlecenie Prokuratury (...) w K. z 9 czerwca 2016 r., opracował opinię pisemną dotyczącą określenia wartości rynkowej 19.380 udziałów przedsiębiorstwa działającego pod firmą (...) sp. z o.o. na dzień 05 grudnia 2013 r.

We wnioskach opinii biegły wskazał, iż rekomendowana wartość rynkowa 19.380 udziałów w dacie 5 grudnia 2013 r. wynosi 2.887.000 zł, czyli 149 zł za udział.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał żądanie pozwu za bezzasadne.

Podstawy ustaleń faktycznych Sądu, odnośnie wartości rynkowej udziałów umorzonych zaskarżonymi uchwałami, nie mogła stanowić przedłożona przez powoda opinia biegłego sądowego, wydana w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę (...) w K.. Powyższa opinia została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Powód nie odniósł się do zarzutów dotyczących wadliwości wyceny dokonanej w opinii. W toku procesu nie wnioskował również o przeprowadzenie innych dowodów, które potwierdzałyby prawidłowość jej wniosków, w szczególności nie wniósł o dopuszczenie opinii biegłego w niniejszej sprawie. Tymczasem sporne okoliczności dotyczące ustalenia wartości rynkowej umorzonych udziałów wymagały – dla ich ustalenia i oceny - wiadomości specjalnych.

Nie budzi przy tym wątpliwości dopuszczalność wytoczenia przez prokuratora powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenia spółki kapitałowej albo spółdzielni. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 listopada 2015 r. (III CZP 78/15), wyraźnie stwierdził, że podmiotem uprawnionym do wystąpienia z takim żądaniem, obok wskazanych w art. 250 k.s.h., jest również prokurator, o ile w jego ocenie zachodzą przesłanki z art. 7 k.p.c.

Terminy do wystąpienia z powództwem o stwierdzenie nieważności uchwały określa przepis art. 252 § 3 k.s.h., zgodnie z którym prawo do wniesienia powództwa wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, jednakże nie później niż z upływem trzech lat od dnia powzięcia uchwały. Terminy o których mowa mają na celu skrócenie czasu niepewności dla spółki, organów, współników, osób trzecich co do możliwości stwierdzenia wadliwości podjętych uchwał. Terminy te są terminami zawitymi prawa materialnego, które Sąd bierze pod uwagę z urzędu. Powództwo wniesione z uchybieniem terminów określonych w art. 252 § 3 k.s.h. Sąd oddala bez konieczności merytorycznego badania sprawy, na co wskazuje chociażby literalna treść omawianego przepisu – „prawo do wniesienia powództwa wygasa”.

Brak przy tym uregulowań szczególnych, na podstawie których można przyjąć, że prokuratora wytaczającego powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały współników spółki kapitałowej w oparciu o art. 7 k.p.c. w zw. z art. 57 k.p.c., nie wiążą terminy z art. 252 § 3 k.s.h. Obowiązek ich przestrzegania przez prokuratora wynika pośrednio z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1991 r., III CZP 2/90, w której podkreślono, że prokurator wytaczając powództwo o uchylenie uchwały walnego zgromadzenia spółdzielni, jest związany terminem przewidzianym w art. 42 § 3 prawa spółdzielczego (obecnie art. 42 § 6). Chociaż powyższe orzeczenie wydane zostało na gruncie prawa spółdzielczego, należy je przez analogię stosować również do przepisów dotyczących zaskarżania uchwał spółek kapitałowych prawa handlowego. Żadne bowiem względy natury prawnej nie przemawiają za odmienną oceną konieczności zachowania terminów do zaskarżenia uchwał organów osób prawnych na gruncie obu ustaw.

W okolicznościach niniejszej sprawy pozew został wniesiony w dniu 14 listopada 2016 r., a więc bezsprzecznie przed upływem 3 lat od daty podjęcia przedmiotowych uchwał (tj. od dnia 5 grudnia 2013 r.). W ocenie Sądu powództwo wytoczono jednak z naruszeniem sześciomiesięcznego terminu od dnia otrzymania wiadomości o uchwale przez skarżącego prokuratora. Zarzut naruszenia terminu został podniesiony przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew, a okoliczność ta w zasadzie nie była kwestionowana przez powoda. Powód w żaden sposób nie starał się też wykazać, iż wiadomość o treści zaskarżonych uchwał podjął w okresie 6 miesięcy poprzedzających ich zaskarżenie. Ponadto ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż biegły sądowy M. Z. sporządził opinię dotyczącą wartości rynkowej udziałów umorzonych zaskarżonymi uchwałami, na podstawie zlecenia zawartego w postanowieniu Prokuratury (...)

w K. z dnia 9 czerwca 2016 r. Oznacza to, iż prokurator niewątpliwie w terminie jeszcze wcześniejszym miał możliwość zapoznania się z ich treścią. Powyższe dodatkowo potwierdza, że termin sześciomiesięczny na zaskarżenie uchwał podjętych na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników strony pozwanej, upłynął bezskutecznie przed dniem wytoczenia powództwa.

Powód w zasadzie nie wskazywał konkretnej daty zapoznania się z uchwałami. W toku postępowania prezentował natomiast własną interpretację kwestii upływu półrocznego terminu, o którym mowa w art. 252 § 3 k.s.h.

Prokurator jako podstawę powództwa wskazał przepisy art. 90 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 5a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania spornych uchwał. Zgodnie z powołanymi przepisami, rozporządzenie przez uczelnię publiczną składnikami aktywów trwałych w rozumieniu przepisów o rachunkowości, w zakresie określonym w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, wymaga zgody ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w przypadkach gdy wartość rynkowa przedmiotu rozporządzenia przekracza równowartość w złotych kwoty 250.000 euro, obliczonej na podstawie średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, według stanu z dnia wystąpienia o zgodę. Na gruncie przytoczonych regulacji, powód wywodził, że wiadomość o zaskarżonych uchwałach, w sensie wiedzy o ich treści, otrzymał dopiero po ustaleniu wartości rynkowej spornych udziałów przysługujących (...) we W., dokonany przez biegłego w opinii z września 2016 r. Zdaniem powoda przed wystąpieniem z pozwem niezbędnym było ustalenie merytorycznej podstawy powództwa w postaci opinii biegłego, albowiem uchwały nie spełniały warunków poprawności, tj. nie wskazywały wartości rynkowej udziałów, co uniemożliwiało ich niezwłoczną kontrolę.

W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z powyższą argumentacją.

Użyte w przepisie art. 252 § 3 k.s.h. sformułowanie „dzień otrzymania wiadomości o uchwale”, należy rozumieć jako dzień, w którym dany podmiot miał realną możliwość zapoznania się z jej treścią. Moment ten niekoniecznie musi zawsze pokrywać się z faktycznym zapoznaniem się z treścią danej uchwały. Przyjęcie takiej interpretacji mogłoby bowiem prowadzić do sytuacji, w której rozpoczęcie biegu omawianego terminu uzależnione byłoby wyłącznie od woli podmiotu zamierzającego zaskarżyć daną uchwałę. Zdaniem Sądu stałoby to w sprzeczności z zasadami pewności obrotu gospodarczego oraz z celem, dla którego ustawodawca przewiduje terminy zawite do dokonania określonych czynności. (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z 28 maja 2015 r., III CSK 283/14). Po stronie podmiotu podważającego ważność uchwał spółki kapitałowej, leży obowiązek zachowania należytej staranności. W tym również dokonania ewentualnej weryfikacji niejasnych treści uchwał, z jednoczesnym zachowaniem ustawowych terminów na ich zaskarżenie.

Reasumując dotychczasowe rozważania, powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu, jako wytoczone z naruszeniem terminu zawitego prawa materialnego z art. 252 § 3 k.s.h.

Sąd jedynie na marginesie wskazuje, iż powód nie udowodnił jaką wartość rynkową miały umorzone udziały przysługujące (...) we W., a co za tym idzie nie wykazał, czy dokonanie takiego rozporządzenia wymagało zgody ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Za wystarczający dowód nie można uznać przedłożonej wraz z pozwem opinii biegłego sporządzonej na potrzeby innego postępowania. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła szereg zarzutów odnoszących się do ustaleń zawartych w tym dokumencie. Zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu, wyrażonymi w art. 6 k.c. w zw. art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przy czym zasady te nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Na aprobatę zasługuje pogląd, że opinia biegłego sporządzona na potrzeby innego postępowania, posiada wyłącznie charakter dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., co oznacza,

że stanowi ona jedynie dowód tego, że dana osoba (biegły), która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie

(tak Sąd Najwyższy w wyroku z 2 lutego 2011 r. II CSK 323/10 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 18 czerwca 2015 r., I ACa 181/15 i Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z 20 października 2015 r., III AUa 79/15). W rozumieniu art. 278 k.p.c. opinią biegłego jest tylko opinia złożona przez osobę wyznaczoną przez sąd, który uprzednio wydał postanowienie w przedmiocie dopuszczenia tego dowodu i wyznaczonemu biegłemu określił przedmiot i granice, w jakich biegły ma się wypowiedzieć. Określane jako prywatne opinie opracowane na zlecenie stron - niezależnie od toku postępowania - traktowane są w razie przyjęcia ich przez sąd orzekający jako wyrażające, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych, stanowiska stron. Do tzw. prywatnej opinii, przedstawionej przez stronę w toku sprawy, stosuje się art. 253 k.p.c. Tym samym prawdziwość treści oświadczenia zawartego w takich opiniach, winna udowodnić strona, która z takiego dokumentu wywodzi pozytywne dla siebie skutki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 lipca 2015 r., I ACa 1951/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 30 czerwca 2016 r., I ACa 369/14).

W apelacji powód zaskarżył w całości wyrok, zarzucając Sądowi Okręgowemu:

1. obrazę prawa materialnego, a to przepisu art. 5a ust. 2 Ustawy z dnia 8 sierpnia 1996r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania uchwał w zw. z art. 90 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania uchwał, poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że powództwo wytoczono z naruszeniem sześciomiesięcznego terminu od dnia otrzymania wiadomości o uchwale przez skarżącego prokuratora, a co za tym idzie zostało ono wytoczone z naruszeniem terminu zawitego prawa materialnego z art. 252 § 3 k.s.h. gdy tymczasem uznać należy, że w rozpoznawanej sprawie terminy z art. 252 § 3 k.s.h. nie mają zastosowania wobec jednoznacznie brzmiącej treści przepisu art. 5a ust. 2 Ustawy z dnia 8 sierpnia 1996r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania uchwał, który stanowi, iż nieważne są czynności prawne podjęte z naruszeniem obowiązku określonego w art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania uchwał, a przepis art. 5a ust. 2 w/w ustawy traktować należy jako *lex specialis* do art. 252 § 3 k.s.h. stanowiący o bezwzględnej nieważności, w sytuacji, gdy mamy do czynienia z rozporządzaniem majątkiem przez państwowe osoby prawne, a takową jest publiczna uczelnia medyczna (...) im. (...) we W.;
2. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo, iż z okoliczności sprawy tj. charakteru sprawy, rodzaju żądania pozwu, osoby pozwanych oraz faktu działania prokuratora na zasadzie art. 7 i 57 k.p.c. (tj. działania wówczas, gdy wymaga tego ochrona praworządności i interesu społecznego), wynika, iż zaistniały szczególnie uzasadnione okoliczności dla nieobciążania powoda kosztami procesu.

Z ostrożności procesowej podnoszę zarzut:

1. obrazy prawa materialnego, a to art. 252 § 3 Kodeksu spółek handlowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powództwo wytoczono z naruszeniem sześciomiesięcznego terminu od dnia otrzymania wiadomości o uchwale przez skarżącego prokuratora, a co za tym idzie zostało ono wytoczone z naruszeniem terminu zawitego prawa materialnego z art. 252 § 3 k.s.h., gdy tymczasem termin ten został zachowany przez prokuratora;
2. obrazy prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, poprzez nieuznanie przedstawionej przez powoda opinii biegłego jako podstawy ustaleń faktycznych sądu, gdy tymczasem strona pozwana w odpowiedzi na pozew jedynie zakwestionowała przedmiotową opinię, co do określenia wartości udziałów w pozwanej spółce, nie wnosząc jednocześnie o przeprowadzenie przeciwdowodu w postaci nowej opinii;
3. obrazy prawa procesowego, a to art. 253 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, poprzez jego błędną interpretację skutkującą obciążeniem powoda koniecznością udowodniania prawdziwości treści

oświadczenia zawartego w opinii, gdy tymczasem żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości dokumentu w postaci opinii.

4. naruszenia art. 2, 7, 9, 22 i 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 4 pkt 8 Dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12.12.2006r. dot. usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE.L 2006,376 strona 36), poprzez pominięcie przy wyrokowaniu nadrzędnego interesu publicznego, który sąd jest zobowiązany przestrzegać z urzędu na mocy w/w przepisów.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

Przyjmując ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego za własne Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest zasadna. Przepis art. 7 k.p.c. bardzo szeroko dopuszcza udział prokuratora w postępowaniu cywilnym. Zgodnie z regulacją przewidzianą w tym przepisie, prokurator może z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie w każdej sprawie, gdy wymaga tego ochrona praworządności, praw obywateli lub interesu społecznego, wytoczyć powództwo: albo na rzecz oznaczonej osoby (ma w takim przypadku w sprawie legitymację formalną), albo nie działając na rzecz oznaczonej osoby - jedynie w interesie publicznym, tj. wyłącznie w celu ochrony praworządności, praw obywateli lub interesu społecznego (ma w takim przypadku w sprawie legitymację materialną). Zasadność wystąpienia z odpowiednim powództwem jest pozostawiona decyzji prokuratora i nie podlega kontroli sądu (wyrok SN z dnia 23 lutego 2017 r. V CSK 248/16).

W ocenie Sądu Apelacyjnego Prokurator wytaczając powództwo zachował termin wskazany w przepisie art. 252 § 3 k.s.h. Zgodnie z jego treścią prawo do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenie wspólników wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, jednakże nie później niż z upływem trzech lat od dnia powzięcia uchwały. Prokurator zachował określony w art. 252 § 3 k.s.h. trzyletni termin do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwał wskazanych w pozwie. W ocenie Sądu Apelacyjnego określony w wymienionym przepisie, termin sześciu miesięcy do wniesienia powództwa, liczony nie, jak termin trzyletni, od dnia podjęcia uchwały, lecz od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, **nie może** być ze względu na wskazany sposób oznaczenia początku jego biegu uznany za obowiązujący prokuratora działającego na podstawie art. 57 w związku z art. 7 k.p.c. Zwrócić należy uwagę na analogiczne stanowisko Sądu Najwyższego w uzasadnieniu powołanego wcześniej wyroku V CSK 248/16 dotyczące liczenia Prokuratorowi terminu do wytoczenia powództwa określonego w art. 567 § 3 k.s.h.). Prokurator działa tu jako podmiot realizujący interes publiczny. Nie sposób uznać, że samo dowiedzenie się o treści uchwały a nie o przyczynach nieważności rozpoczyna bieg terminu do wytoczenia powództwa określonego w przepisie art. 252 k.s.h.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przyjmując nawet odmienną wykładnię przepisu art. 252 § 3 k.s.h. i związane Prokuratora terminem sześciomiesięcznym to w niniejszej sprawie uznać należy że został on zachowany. Bieg tego terminu rozpoczyna się od chwili, gdy podmiot uprawniony mógł zapoznać się z treścią uchwały. W ocenie Sądu możliwość zapoznania się z treścią zaskarżonej i uchwały nie jest tożsama z prostym poznaniem jej treści. Ratio legis tego przepisu należy wiązać także z takim poznaniem treści uchwały, z którym skarżący wiąże istnienie ewentualnych przesłanek do jej zaskarżenia. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją w której językowe zapoznanie się z treścią uchwały wiązało się z koniecznością ustalenia czy podejmowane uchwały nie naruszały przepisu art. z art. 90 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa. Dla uzyskania tej wiedzy konieczne było uzyskanie opinii rzeczoznawcy co do ceny wartości rynkowej wyzbywanych przez (...) we W. praw majątkowych.

Z materiału procesowego wynika, że Prokurator wiedzę o tym, że treść uchwały a tym samym sama uchwała narusza bezwzględne przepisy prawa we wrześniu 2016r. Zlecenie opracowania opinii pochodzi z 9 czerwca 2016 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw faktycznych w materiale procesowym aby uznać, że termin do wytoczenia

powództwa o uchylenie uchwał rozpoczął bieg przed 9 czerwca 2016 r. Wytoczenie powództwa w dniu 14 listopada 2016 r. odbyło się z zachowaniem terminu określonego w art. 252 § 3 k.s.h.

W ocenie Apelacyjnego wbrew stanowisku Sądu Okręgowego pozwana nie sprzeciwiła się wykorzystaniu jako dowodu opinii biegłego ze sprawy karnej. Pozwana kwestionowała metodologię biegłego która posłużyła mu do ustalenia wartości rynkowej udziałów. Opinie prywatne i ekspertyzy z innej sprawy na gruncie procesu cywilnego traktowane są jak dokumenty prywatne. Opinie biegłego sporządzonej w innej sprawie, jak też opinii "prywatnej", jeżeli strona składa taką opinię z intencją uznania jej za dowód w sprawie, można przypisać znaczenie dowodu z dokumentu prywatnego. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte

w tym dokumencie. Dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc ocenia sąd. Sąd prowadząc postępowanie dowodowe nie może ignorować treści dokumentów prywatnych przedkładanych przez stronę w procesie i twierdzić, że żądania strony nie zostały w ogóle udowodnione. Dowodem takim jest przecież ów dokument, a jego prywatny charakter nie pozbawia go wartości dowodowej. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, zgodnie z którym osoba, która umieściła swój podpis na dokumencie (pod określoną jego treścią), złożyła zawarte w nim oświadczenie. Powyższe ma znaczenie o tyle, że do tego domniemania znajduje zastosowanie przepis art. 234 k.p.c., według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Z drugiej strony, powyższe nie oznacza, że moc

dowodu (dokumentu prywatnego) należy oceniać tylko z perspektywy wskazanego domniemania. Dowód ten, jak każdy inny, podlega swobodnej ocenie w postępowaniu dowodowym. Nie ma żadnych przeszkód, by sąd wyrokował w oparciu o jego treść, czyniąc go podstawą swych ustaleń w sprawie. Mając na uwadze powyższe w sprawie niniejszej należało uznać, że przedłożona opinia wykazuje przesłanki z art. 5a ust. 2 Ustawy z dnia 8 sierpnia 1996r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa. Tym samym należało uznać, że podjęte uchwały są nieważne.

Wskazując na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił powództwo. Z uwagi na fakt, braku obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu i apelacji przez Prokuratora to opłaty ostatecznie te winna ponieść strona przegrywająca proces.

Mw